

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

.Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a členov JUDr. Emila Bdžocha a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obžalovaného **J. P. a spol.**, pre účastníctvo na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí 18. januára 2011 o odvolaniach krajského prokurátora a obžalovaných J. P. a M. Z. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 2. februára 2010, sp. zn. 1 T 13/2002, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 Tr. por. napadnutý rozsudok

s a z r u š u j e

.u obžalovaného **E. D.** podľa písmena d/, písmena e/ vo výroku o vine a treste a spôsobe jeho výkonu a

.u obžalovaného **J. P.** podľa písmena e/, písmena f/ vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody.

Na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. obžalovaný **E. D.**

.s a u z n á v a z a v i n n é h o,

ž e

.

.1/ obžalovaný J. P. v úmysle nevrátiť Ing. J. K., CSc. peniaze z pôžičky v sume 10 000 000 Sk (331 939,18 eur), ktoré od neho prevzal dňa 1. februára 2001 a tiež úrok z požičanej sumy vo výške 1 800 000 Sk (59 749,05 eur) rozhodol sa, že ho dá fyzicky zlikvidovať, a preto dňa 4. februára 2001 vo večerných hodinách pozval obžalovaného M. Z. do svojho bytu v T., kde ho požiadal, či by bol ochotný za finančnú odmenu 500 000 Sk (16 596,96 eur) do konca februára 2001 fyzicky zlikvidovať istú osobu, meno ktorej mu prezradí, až keď prejaví súhlas, pričom obžalovaný M. Z. prisľúbil, že sa vyjadrí na druhý deň.

.

. Obžalovaný M. Z. nasledujúci deň navštívil obžalovaného E. D. v mieste jeho bydliska v T. a spýtal sa ho, či by bol ochotný za finančnú odmenu 500 000 Sk (16 596,96 eur) ponúknutú bližšie neurčenou osobou fyzicky zlikvidovať istého človeka, s čím obžalovaný E. D. súhlasil. Dohodli sa, že obžalovaný M. Z. si ponechá z tejto odmeny sumu 100 000 Sk (3212,75 eur), pričom obžalovaný E. D. prijal od obžalovaného M. Z. peniaze v sume 10 000 Sk (331,94 eur), ako zálohu na výdavky spojené s realizáciou objednávky.

.

. Obžalovaný E. D. krátko potom v T. ponúkol svojmu priateľovi obžalovanému I. G. možnosť zarobenia peňazí v sume 100 000 Sk (3212,75 eur) za fyzickú likvidáciu istého človeka, ktorú si objednala bližšie neurčená osoba, pričom obžalovaný I. G. túto jeho ponuku prijal. .

.

. Obžalovaný M. Z. po akceptovaní objednávky obžalovaným E. D. navštívil obžalovaného J. P. v K.K.T., kde mu oznámil, že objednávka bude vybavená, pričom obžalovaný J. P. mu odovzdal lístok, na ktorom bolo napísané meno J. K., adresa P. a okrem toho mu povedal, že uvedená osoba pracuje vo V., a jazdí na motorovom vozidle zn. A., E.. .

.

. Obžalovaný M. Z. krátko potom zašiel za obžalovaným E. D., ukázal mu lístok s menom a adresou osoby, ktorú treba fyzicky zlikvidovať, ukázal mu pracovisko i dom, v ktorom uvedená osoba býva, pričom obžalovaný E. D. ho požiadal, aby mu obstaral nejakú zbraň. .

Obžalovaný E. D. hneď na to odviezol obžalovaného I. G. na svojom osobnom motorovom vozidle do Piešťan, kde mu ukázal dom, v ktorom býva osoba určená na likvidáciu, popísal mu túto osobu a ukázal mu aj pracovisko tejto osoby v Trnave. .

Obžalovaný M. Z. dňa 10. februára 2001 v T. na burze kúpil od nezistenej osoby za sumu 20 000 Sk (663,88 eur) samopal československej výroby vzor 24 (26), kal. 7,62x25 mm (T.), výrobného čísla T. so zásobníkom na 32 ks nábojov, tlmičom hluku výstrelu a väčším množstvom nábojov, ktorý na druhý deň spoločne s obžalovaným E. D. vyskúšali na poli za D. a potom ho odovzdal spolu so zásobníkom, tlmičom a nábojmi obvinenému E. D.. .

Obžalovaný E. D. krátko po prevzatí samopalu od obžalovaného M. Z. v T. odovzdal tento spolu s príslušenstvom obžalovanému I. G., pričom ešte pred odovzdaním ho spolu vyskúšali na poli za H. a v areáli atletického štadióna S.. .

Obžalovaný I. G., vylúčený na samostatné konanie, po prechádzajúcom niekoľkodennom sledovaní pobytu osoby určenej na likvidáciu dňa 23. februára 2001 v skorých ranných hodinách na motorovom vozidle značky F. patriacom obžalovanému E. D. a opatrenom odcudzenými ŠPZ-kami prišiel do P., tam vozidlo odstavil v blízkosti K., preliezol cez oplotenie vysoké 195 cm do dvora rodinného domu Č., kde si pripravil na streľbu samopal s tlmičom hluku a keď poškodený Ing. J. K., CSc. približne o 05.20 hod. prichádzal k svojmu motorovému vozidlu, dlhou dávkou zo samopalu vystrelal do neho 32 nábojov, čím mu spôsobil mnohopočetné devastujúce strelné poranenia hrudníka, brucha, horných končatín a pravého stehna, ktorým poškodený Ing. K., CSc. na mieste podľahol. .

Keď obžalovaný M. Z. dňa 23. februára 2001 osobne oznámil obžalovanému J. P. usmrtenie Ing. J. K., CSc. tento mu v ten istý deň na poludnie v T. na parkovisku pred reštauráciou K.K. odovzdal finančnú odmenu 500 000 Sk, z ktorej si obžalovaný M. Z. ponechal 130 000 Sk (4315,20 eur) obžalovanému E. D. odovzdal 370 000 Sk (12 281,75 eur) a obžalovaný E. D.

si z tejto sumy ponechal 270 000 Sk (8962,36 eur) a 100 000 Sk (3212,75 eur) odovzdal obžalovanému I. G..

Obžalovaný I. G. si z uvedených peňazí kúpil v autobazáre osobné motorové vozidlo značky L., ev. č. B.,

.t e d a :

.naviedol inú osobu na to, aby úmyselne usmrtila iného,
.bez povolenia inému zadovážil a prechovával hromadne účinnú zbraň,

.t ý m s p á c h a l

.účastníctvo na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001.

.Z a t o s a o d s u d z u j ú

obžalovaný J. P. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 k **úhrnno – súhrnnému** trestu odňatia slobody vo výmere **15 (pätnásť) rokov**.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. sa obžalovaný J. P. na výkon uloženého trestu zaraďuje do **III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny**.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. sa u obžalovaného J. P. súčasne **z r u š u j e výrok o treste** uložený mu rozsudkom Okresného súdu Trnava z 5. decembra 2008, sp. zn. 6 T 36/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2009, sp. zn. 4 To 4/2009, vo výroku o treste ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1 s použitím § 78 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. (Tr. zák.) v znení neskorších predpisov súd obžalovanému J. P. **u k l a d á ochranný dohľad v trvaní 2**

(dvoch) rokov.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. sa obžalovanému J. P. **u k l a d á** povinnosť nahradiť poškodenému Ing. M. K., nar. X., bytom P., škodu vo výške 11 800 000 Sk (391 688,24 eur).

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. sa poškodený Ing. M. K. so zvyškom nároku na náhradu škody odkazuje na konanie vo veciach občianskoprávných.

Obžalovaný E. D. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 k **úhrnnému** trestu odňatia slobody vo výmere **12 (dvanásť) rokov.**

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. sa obžalovaný E. D. na výkon uloženého trestu zaraďuje do **III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.**

Podľa § 256 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. Z. **s a z a m i e t a.**

Podľa § 253 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodenej L. K., nar. X., bytom P., **s a z a m i e t a.**

.O d ô v o d n e n i e

.Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. februára 2010, sp. zn. 1 T 13/2002, boli obžalovaní J. P., M. Z. a E. D. uznaní za vinných nasledovne:

. v bode 1/

. obžalovaný J. P. z účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10, ods. 1 písm. b/, § 219, ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, .

. obžalovaný M. Z. z účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 a z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001,

. obžalovaný E. D. z účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001a z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods.2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, .

.

. v bode 2/

.

. obžalovaný J. P. z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001,

.

. v bode 3/

.

. obžalovaný J. P. z účasti na trestnom čine poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000, .

.

. obžalovaný M. Z. z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000 a z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000, .

.

. v bode 4/

.

. obžalovaný J. P. z účasti na trestnom čine poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000, .

.

. obžalovaný M. Z. z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona účinného do 30. novembra 2000 a z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák., účinného do 30. novembra 2000, .

.

.

.

.

.v bode 5/

.

. obžalovaný J. P. z účasti na trestnom čine poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. b/ § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000, .

obžalovaný M. Z. z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., účinného do 30. novembra 2000 a trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000,

v bode 6/

obžalovaný J. P. z účasti na trestnom čine poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, .

obžalovaný M. Z. z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 a z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 na tom skutkovom základe, že .

.1/ obžalovaný J. P. v úmysle nevrátiť Ing. J. K., CSc. peniaze z pôžičky v sume 10 000 000 Sk (331 939,18 eur), ktoré od neho prevzal dňa 1. februára 2001 a tiež úrok z požičanej sumy vo výške 1 800 000 Sk (59 749,05 eur) rozhodol sa, že ho dá fyzicky zlikvidovať, a preto dňa 4. februára 2001 vo večerných hodinách pozval obžalovaného M. Z. do svojho bytu v T., kde ho požiadal, či by bol ochotný za finančnú odmenu 500 000 Sk (16 596,96 eur) do konca februára 2001 fyzicky zlikvidovať istú osobu, meno ktorej mu prezradí, až keď prejaví súhlas, pričom obžalovaný M. Z. prisľúbil, že sa vyjadrí na druhý deň.

Obžalovaný M. Z. nasledujúci deň navštívil obžalovaného E. D. v mieste jeho bydliska v T. a spýtal sa ho, či by bol ochotný za finančnú odmenu 500 000 Sk (16 596,96 eur) ponúknutú bližšie neurčenou osobou fyzicky zlikvidovať istého človeka, s čím obžalovaný E. D. súhlasil. Dohodli sa, že obžalovaný M. Z. si ponechá z tejto odmeny sumu 100 000 Sk (3212,75 eur), pričom obžalovaný E. D. prijal od obžalovaného M. Z. peniaze v sume 10 000 Sk (331,94 eur), ako zálohu na výdavky spojené s realizáciou objednávky.

Obžalovaný E. D. krátko potom v T. ponúkol svojmu priateľovi obžalovanému I. G. možnosť zarobenia peňazí v sume 100 000 Sk (3212,75 eur) za fyzickú likvidáciu istého človeka, ktorú si objednala bližšie neurčená osoba, pričom obžalovaný I. G. túto jeho ponuku prijal. .

. Obžalovaný M. Z. po akceptovaní objednávky obžalovaným E. D. navštívil obžalovaného J. P. v K.K.T., kde mu oznámil, že objednávka bude vybavená, pričom obžalovaný J. P. mu odovzdal lístok, na ktorom bolo napísané meno J. K., adresa P. a okrem toho mu povedal, že uvedená osoba pracuje vo V., a jazdí na motorovom vozidle zn. A., E.. .

. Obžalovaný M. Z. krátko potom zašiel za obžalovaným E. D., ukázal mu lístok s menom a adresou osoby, ktorú treba fyzicky zlikvidovať, ukázal mu pracovisko i dom, v ktorom uvedená osoba býva, pričom obžalovaný E. D. ho požiadal, aby mu obstaral nejakú zbraň. .

. Obžalovaný E. D. hneď na to odviezol obžalovaného I. G. na svojom osobnom motorovom vozidle do Piešťan, kde mu ukázal dom, v ktorom býva osoba určená na likvidáciu, popísal mu túto osobu a ukázal mu aj pracovisko tejto osoby v T. .

. Obžalovaný M. Z. dňa 10. februára 2001 v T. na burze kúpil od nezistenej osoby za sumu 20 000 Sk (663,88 eur) samopal československej výroby vzor 24 (26), kal. 7,62x25 mm (T.), výrobného čísla T. so zásobníkom na 32 ks nábojov, tlmičom hluku výstrelu a väčším množstvom nábojov, ktorý na druhý deň spoločne s obžalovaným E. D. vyskúšali na poli za D. a potom ho odovzdal spolu so zásobníkom, tlmičom a nábojmi obvinenému E. D.. .

. Obžalovaný E. D. krátko po prevzatí samopalu od obžalovaného M. Z. v T. odovzdal tento spolu s príslušenstvom obžalovanému I. G., pričom ešte pred odovzdaním ho spolu vyskúšali na poli za H. a v areáli atletického štadióna S.. .

. Obžalovaný I. G., vylúčený na samostatné konanie, po prechádzajúcom niekoľkodennom sledovaní pobytu osoby určenej na likvidáciu dňa 23. februára 2001 v skorých ranných hodinách na motorovom vozidle značky F. patriacom obžalovanému E. D. a opatrenom odcudzenými ŠPZ-kami prišiel do P., tam vozidlo odstaviť v blízkosti K., preliezol cez oplotenie vysoké 195 cm do dvora rodinného domu Č., kde si pripravil na strelbu samopal s tlmičom hluku a keď poškodený Ing. J. K., CSc. približne o 05.20 hod. prichádzal k svojmu motorovému vozidlu, dlhou dávkou zo samopalu vystrieľal do neho 32 nábojov, čím mu spôsobil mnohopočetné

devastujúce strelné poranenia hrudníka, brucha, horných končatín a pravého stehna, ktorým poškodený Ing. K., CSc. na mieste podľahol. .

.
 . Keď obžalovaný M. Z. dňa 23. februára 2001 osobne oznámil obžalovanému J. P. usmrtenie Ing. J. K., CSc. tento mu v ten istý deň na popoludnie v Trnave na parkovisku pred reštauráciou K.K. odovzdal finančnú odmenu 500 000 Sk, z ktorej si obžalovaný M. Z. ponechal 130 000 Sk (4315,20 eur) obžalovanému E. D. odovzdal 370 000 Sk (12 281,75 eur) a obžalovaný E. D. si z tejto sumy ponechal 270 000 Sk (8962,36 eur) a 100 000 Sk (3212,75 eur) odovzdal obžalovanému I. G.. .

.
 . Obžalovaný I. G. si z uvedených peňazí kúpil v autobazáre osobné motorové vozidlo značky L., ev. č. B., .

.
 . 2/ obžalovaný J. P. dňa 1. februára 2001 v T. v objekte V., pod zámienkou pôžičky vylákal od Ing. J. K., CSc. peniaze v sume 10 000 000 Sk, (331 939,18 eur), ktoré sa formálne zaviazal vrátiť i s úrokom vo výške 1 800 000 Sk (59 749,05 eur), v lehote do 1. mája 2001, avšak tieto peniaze nemienil Ing. J. K., CSc. nikdy vrátiť, pretože ho dal usmrtiť najatou osobou, čím spôsobil právnomu nástupcovi poškodeného Ing. J. K., CSc. – Ing. M. K., škodu vo výške 11 800 000 Sk (391 688,24 eur),

.
 . 3/ obžalovaný J. P. v presne nezistený deň v decembri 1999 v T. v reštaurácii K.K. nahovoril obžalovaného M. Z., aby vyhodil do vzduchu budovu stajne v S.S., v ktorej choval kone príslušník PZ J. L. so synom R. L., čo obžalovaný M. Z. prostredníctvom časovaného nástražného výbušného systému, ktorý si na tento účel vopred zhotovil z bližšie nezisteným spôsobom zadováženej trhavy zn. H. dňa 20. januára 2000 v skorých ranných hodinách vykonal, pričom pri výbuchu došlo k poškodeniu budovy patriacej L., š. p. (odštepnému závodu v S., ktorému vznikla škoda vo výške 45 500 Sk (1510,32 eur) a ďalej došlo k trvalému poškodeniu sluchu troch športových koní a dvoch ťažných koní ustajnených v tejto budove, čím vznikla majiteľovi koní J. L. škoda vo výške 45 000 Sk (1493,73 eur) a R. L. škoda vo výške 70 000 Sk (2323,57 eur), .

.
 . 4/ obžalovaný J. P. v presne nezistený deň v lete 2000 v T. v reštaurácii K. nahovoril

obžalovaného M. Z., aby vyhodil do vzduchu auto značky Š. ŠPZ T., ktoré používal príslušník PZ J. L. a s ktorým parkoval v S. na Š. pred obytným blokom Č., čo obžalovaný M. Z. prostredníctvom časovaného nástražného výbušného systému, ktorý si na tento účel vopred zhotovil z bližšie nezisteným spôsobom zadováženej trhaviny značky D., dňa 7. júla 2000 v skorých ranných hodinách vykonal, pričom pri výbuchu došlo k poškodeniu vozidla, čím Odborovému zväzu polície v Trnave vznikla škoda vo výške 129 700 Sk (4305,25 eur) a v dôsledku tlakovej vlny boli porozbíjané aj sklenené výplne na obytných blokoch Č. a 46, čím vznikla majiteľom bytov zastúpených predsedom spoločenstva vlastníkov bytov J. H. škoda vo výške 13 594 Sk (451,24 eur), .

5/ obžalovaný J. P. v presne nezistený deň začiatkom októbra 2000 v K.K.T. nahovoril obžalovaného M. Z., aby F. K. podpálil osobné motorové vozidlo značky F. ŠPZ T., s ktorým menovaný parkoval v T. na P., čo obžalovaný M. Z. prostredníctvom zápalnej fľaše s technickým benzínom, ktorú si na tento účel vopred pripravil, dňa 10. októbra 2000 v skorých ranných hodinách uskutočnil. Pričom došlo k poškodeniu vozidla, čím F. K. vznikla škoda vo výške 60 000 Sk (1991,64 eur),

6/ obžalovaný J. P. v presne nezistený deň v decembri 2000 v T. v reštaurácii K.K. nahovoril obžalovaného M. Z., aby vyhodil do vzduchu osobné motorové vozidlo značky A., ŠPZ T. používané bývalým príslušníkom PZ R. B., ktorý s nim parkoval v T. na Čajkovského ulici pred obytným blokom č. 49, čo obžalovaný M. Z. prostredníctvom nástražného výbušného systému, ktorý si na tento účel vopred zhotovil z bližšie nezisteným spôsobom zadováženej trhaviny značky S., dňa 30. decembra 2000 v skorých ranných hodinách vykonal, pričom pri výbuchu došlo k poškodeniu vozidla, čím firme S., s. r. o., D., vznikla škoda vo výške 17 218,80 Sk (571,56 eur), .

Za to im boli uložené nasledovné tresty.

Obžalovanému J. P. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) rokov. .

.
Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. bol obžalovaný J. P. na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny. .

.
Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. súd u obžalovaného J. P. súčasne zrušil výrok o treste, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 5. decembra 2008, sp. zn. 6 T 36/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2009, sp. zn. 4 To 4/2009, vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

.
Podľa § 53 ods. 1 a § 54 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 bol obžalovanému J. P. uložený peňažný trest vo výmere 2 000 000 Sk (66 388 eur). .

.
Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 pre prípad zmarenia výkonu peňažného trestu obžalovanému J. P. bol uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. .

.
Podľa § 76 ods. 1 s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov súd obžalovanému J. P. uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov. .

.
Obžalovanému M. Z. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12,5 (dvanásť a pol) roka.

.
Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 bol obžalovaný M. Z. na výkon uloženého trestu zaradený do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny. .

.
Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 súd u obžalovaného M. Z. vyslovil aj trest prepadnutia veci – samopalu Československej výroby, vzor 24 (26) kalibru 7,62x25 mm (T.), výrobné číslo: T41771 s tlmičom. .

.
Podľa § 55 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 súd vyslovil, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát. .

Obžalovanému E. D. podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10,5 (desať a pol) roka.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 bol obžalovaný E. D. na výkon uloženého trestu zaradený do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny. .

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. bola poškodená Ľ. K., nar. X., bytom P., s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie vo veciach občiansko-právnych. .

Proti tomuto rozsudku včas podali odvolania krajský prokurátor v Trnave v prospech i neprospech obžalovaného J. P., v neprospech obžalovaného E. D. a obžalovaní J. P., M. Z. a poškodení Ľ. K. a Ing. M. K. (obžalovaný E. D. podané odvolanie písomným podaním z 24. februára 2010 doručeným krajskému súdu 26. februára 2010 výslovne vzal späť a predseda senátu prvostupňového súdu späťvzatie odvolania obžalovaným vzal na vedomie uznesením z 12. marca 2010).

V písomnom odôvodnení odvolania krajský prokurátor vo vzťahu k obžalovanému J. P. namietol výrok o treste, ktorý považuje za neprimerane mierny, pretože nezohľadňuje skutočnosti, ktoré sú pri ukladaní trestu významné a sú obsiahnuté v ustanoveniach § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Tr. zák.

Poukázal na to, že obžalovaný J. P. bol pôvodcom myšlienky a plánu zavraždiť poškodeného Ing. J. K., CSc. a za to ponúkol odmenu, ktorá k tomuto konaniu motivovala vykonávateľa skutku, obžalovaného I. G.. Bez aktívneho konania obžalovaného J. P. by nebola spáchaná ani trestná činnosť ostatných obžalovaných. Obžalovaný sa okrem návodu na trestný čin vraždy dopustil aj ďalších závažných trestných činov namierených proti majetku iných osôb z čoho možno vyvodit' jeho neúctu k zákonom a k právam iných osôb. Trestný čin podvodu obžalovaný spáchal zo zavrhnutiahodnej pohnútky, ktorou je ziskuchtivosť, aby tak získal finančné prostriedky pre svoje výhradne sebecké ciele. Nízke pohnútky obžalovaného boli dôvodom pre jeho ďalšie konanie spočívajúce v navádzaní obžalovaného M. Z. na spáchanie trestného činu poškodzovania cudzej veci. Obžalovaný J. P. tak konal preto, aby sa pomstil poškodeným, s ktorými sa buď on alebo jeho známy v minulosti dostali do konfliktu.

Bola mu pritom ľahostajná skutočnosť, že môže dôjsť k škodám nielen na majetku, ale aj na zdraví iných osôb.

Uvedené skutočnosti výrazne zvyšujú stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného J. P. pre spoločnosť a odôvodňujú u neho uloženie podstatne prísnejšieho trestu odňatia slobody. Pri jeho ukladaní je potrebné zohľadniť, že u obžalovaného prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu odňatia slobody aj za ďalší závažný úmyselný trestný čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený inými rozhodnutiami okresného a krajského súdu.

Podľa jeho názoru bol obžalovanému uložený aj neprimerane mierny peňažný trest, pretože je neadekvátny výške prospechu (17 800 000 Sk), ktorý obžalovaný svojou zbiehajúcou sa trestnou činnosťou získal. Za tento mu mal súd uložiť peňažný trest v maximálnej výške 5 000 000 Sk.

Namietol aj porušenie zákona spočívajúce v tom, že pri ukladaní náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol obžalovanému pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu podľa § 54 ods. 3 Tr. por. uložený súd o pol roka prekročil zákonom ustanovenú hornú hranicu trestnej sadzby pätnásť rokov (§ 219 ods. 2 Tr. zák. v znení zák. účinného do 31. júla 2001).

Vo vzťahu k obžalovanému E. D. krajský prokurátor napadnutý rozsudok považoval za nesprávny z dôvodu, že súd pri právnom posúdení konania obžalovaného bez splnenia zákonnej podmienky uvedenej v § 88 Tr. zák. aplikoval toto ustanovenie a nesprávne tak dospel k záveru, že obžalovaný sa dopustil účastníctva k trestnému činu vraždy len podľa ods. 1 § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 Tr. zák. .

Dôvody, pre ktoré tak podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd postupoval, ale nie sú dané, pretože nezodpovedá skutočnosti, že obžalovaný sa k trestnej činnosti priznal a napomáhal k jej objasneniu vo všetkých štádiách trestného konania. Z obsahu procesného spisu možno zistiť, že svoje úvodné priznanie obžalovaný v neskorších štádiách trestného stíhania odvolal a až po ostatnom rozhodnutí najvyššieho súdu sa k spáchaniu trestnej činnosti opätovne priznal a zo spáchania trestných činov usvedčoval aj spoluobžalovaných J. P. a M. Z.. Obžalovaný si navyše získal

zo spáchanej trestnej činnosti ponechal a bez relevantného dôvodu ho orgánom činným v trestnom konaní nevydal. Z týchto dôvodov konanie obžalovaného E. D. napĺňa z formálneho aj materiálneho hľadiska všetky zákonné znaky účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. Na priznanie obžalovaného mohol prvostupňový súd prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť podľa § 33 písm. j/ Tr. zák. a zohľadniť ho pri uložení trestu odňatia slobody na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Na záver odvolania krajský prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ohľadne obžalovaného J. P. vo výroku o treste a ohľadne obžalovaného E. D. vo výroku o vine a treste zrušil a sám rozhodol vo veci rozsudkom tak, že .

1/ obžalovanému J. P. uloží súhrnný trest odňatia slobody na hornej hranici trestnej sadzby (15 rokov) a na výkon trestu ho zaradí do tretej nápravno-výchovnej skupiny, peňažný trest vo výmere 5 000 000 Sk bez uloženia náhradného trestu odňatia slobody a uloží aj ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov pri súčasnom zrušení výroku o treste rozsudku Okresného súdu Trnava z 5. decembra 2008, sp. zn. 6 T 36/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2009, sp. zn. 4 To 4/2009.

2/ obžalovaného E. D. uzná za vinného zo spáchania účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. a z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a uloží mu súhrnný trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby so zaradením na výkon trestu do tretej nápravno-výchovnej skupiny.

Obžalovaný J. P. v písomnom odôvodnení odvolania podanom prostredníctvom obhajcu namietol výroky o vine a treste s tým, že žiaden trestný čin nespáchal.

Podľa jeho názoru dôkazná situácia oproti ostatnému rozhodnutiu najvyššieho súdu z 22. februára 2006, sp. zn. 4 To 5/2006, sa nezmenila v jeho neprospech. Zo spáchania trestného činu ho priamo usvedčuje len spoluobžalovaný M. Z., ktorý ale svoje výpovede v priebehu trestného stíhania menil podľa toho, ako to vyhovovalo jeho záujmom a aj zo záverov znaleckého dokazovania vyplýva, že je schopný akéhokoľvek klamstva. Výpoveď obžalovaného M. Z. nie je potvrdená žiadnymi, či už priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, a

preto jeho vina spoľahlivo preukázaná nebola. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, či poškodený Ing. J. K., CSc. vôbec disponoval sumou, o ktorú mal byť podvedený, ale naopak bolo preukázané, že on spolu s manželkou vlastnil majetok oveľa rozsiahlejší ako suma, pre ktorú mal dať poškodeného zavraždiť.

Krajskému súdu vytkol, že mu uložil trest odňatia slobody, ktorý presahuje hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a mechanicky prevzal uloženie peňažného trestu z rozsudku Okresného súdu Trnava z 5. decembra 2008, sp. zn. 6 T 36/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2009, sp. zn. 4 To 4/2009. Poukázal na to, že poškodení (K. a P.) podali v občianskoprávnom konaní na jeho osobu žaloby na náhradu škody v sumách prevyšujúcich jeho platobné schopnosti, a preto by bol uložený peňažný trest nevyhnutelný. So svojou manželkou sa rozviedol a majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov si vysporiadali. Nevysporiadaná zostala len nehnuteľnosť zaistená uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave sp. zn. Kv 12/01.

Z týchto dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a spod obžaloby ho oslobodil. V prípade, ak by však najvyšší súd v otázke jeho viny dospel k inému názoru svoj návrh alternoval tak, aby mu bol uložený zákonný trest odňatia slobody bez uloženia peňažného trestu a poškodení, aby boli s nárokom na náhradu škody odkázaní na konanie vo veciach občianskoprávných. Zároveň navrhol, aby súd rozhodnutie okresného prokurátora o zaistení jeho majetku zrušil.

Obžalovaný M. Z. v písomnom odôvodnení odvolania podanom sčasti samostatne, sčasti prostredníctvom obhajcu namietol výrok o vine v bodoch 3/ – 5/ napadnutého rozsudku s tým, že tieto skutky nespáchal. Podľa jeho názoru krajský súd na hlavnom pojednávaní porušil článok 6 (právo na spravodlivé súdne konanie) ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože napadnutý rozsudok založil na nezákonných dôkazoch, pri výmere trestu neprihliadol na to, že sa k účasti na spáchanom trestnom čine vraždy a k výbuchu auta poškodeného Brezinu priznal, že bol odsúdený aj za skutky, ktorých spáchanie mu nebolo dokázané a ako svedkovia neboli vypočuté osoby, ktorých výsluch na hlavnom pojednávaní navrhol vykonať. Poukázal na to, že z vyplatných peňazí si žiadne neponechal, zbraň, ktorou bol poškodený Ing. J. K. CSc. zavraždený nezaobstaral a skutky, ku ktorým sa priznal, spáchal z obavy o svoj život a zdravie, pretože obžalovaný J. P. sa mu vyhrážal.

.
. Z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v uvedených častiach zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

.
. Poškodení Ľ. K. a Ing. M. K. v písomných odôvodneniach odvolaní voči výroku napadnutého rozsudku o náhrade škody v podstate zhodne namietli, že tento je nezákonný a nesprávny. Dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní (a vyplýva to aj zo skutkovej vety napadnutého rozsudku v bode 1/) bolo preukázané, že poškodený Ing. J. K., CSc. obžalovanému J. P. požičal peniaze v sume 11 800 000 Sk, ktoré napriek lehote splatnosti obžalovaný doposiaľ nevrátil. Nárok na náhradu škody poškodená uplatnila riadne a včas a zmluvou o postúpení pohľadávky tento nárok prešiel na poškodeného Ing. M. K.. Za týchto okolností krajskému súdu nič nebránilo v tom, aby obžalovaného J. P. zaviazal uhradiť poškodenému Ing. M. K. škodu vo výške 11 800 000 Sk (391 688,24 eur) aj s príslušenstvom.

.
. Navrhli preto, aby najvyšší súd výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku zrušil a sám rozhodol tak, že obžalovaného J. P. zaviaže uhradiť poškodenému Ing. M. K. škodu vo výške 11 800 000 Sk (391 688,24 eur) aj s príslušenstvom – úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne od 2. mája 2001 do zaplatenia. .

.
. Obžaloba na J. P. a spol. bola podaná 7. júna 2002, a preto najvyšší súd pri plnení svojej prieskumnej povinnosti napadnutý rozsudok preskúmal v rozsahu § 254 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) účinného do 31. decembra 2005, pretože, že ho k tomu zaväzuje ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. spoločných, prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 301/2005 Z. z. (Tr. por.) v znení neskorších predpisov.

.
. Na podklade odvolaní krajského prokurátora, obžalovaných J. P., M. Z. a poškodených Ľ. K. a Ing. M. K. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané a zistil, že odvolania krajského prokurátora a obžalovaného J. P. sú čiastočne dôvodné, odvolanie poškodeného Ing. M. K. je dôvodné, odvolanie obžalovaného M. Z. nie je dôvodné a poškodená Ľ. K. podala odvolanie ako neoprávnená osoba.

Po splnení prieskumnej povinnosti najvyšší súd zistil, že napadnutý rozsudok je chybný, pretože u obžalovaného E. D.

napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona (§ 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por.) a u obžalovaného J. P.

uložený trest je neprimeraný (§ 258 ods. 1 písm. e/ Tr. por.) a .

o uplatnenom nároku na náhradu škody bolo rozhodnuté nesprávne (§ 258 ods. 1 písm. f/ Tr. por.).

Predovšetkým je potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania v posudzovanej veci v jej merite už rozhodoval.

Naposledy uznesením z 22. februára 2006, sp. zn. 4 To 5/2006, podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ a písm. e/ Tr. por. zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave z 19. decembra 2005, sp. zn. 1 T 13/02, a vec mu podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd už v tomto rozhodnutí vyslovil, že skutkové zistenia týkajúce sa obžalovaných M. Z., E. D. (a aj u obžalovaného I. G.) považuje za správne zodpovedajúce stavu veci a zákonu, pretože sa opierajú o výsledky dokazovania vykonaného v súlade so zákonom, pričom zdôraznil, že orgány prípravného konania sa nedopustili u týchto obžalovaných takých pochybení, ktoré by odôvodňovali záver o nezákonnosti vykonaných dôkazov. Konštatoval, že obhajobné tvrdenia obžalovaných v častiach, kde spáchanie trestnej činnosti popreli a vysvetlenia prečo sa k trestnej činnosti priznali sú neakceptovateľné z dôvodu, že sú v logickom rozpore s ich ďalším postupom v prejednávanej veci.

Osobitne sa pritom zaoberal tvrdeniami obžalovaného M. Z., ktorý tak ako aj v teraz podanom odvolaní namietal zákonnosť priebehu prípravného konania a hlavného pojednávania a nezistil, že by u neho došlo k postupu, ktorý by spochybnil zákonnosť vykonaných dôkazov.

.
V tomto rozhodnutí najvyšší súd veľmi podrobne uviedol, ktoré z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní obžalovaných M. Z. a E. D. zo spáchania trestných činov (a všetkých v napadnutom rozsudku ustálených skutkov) usvedčujú a vyslovil, že za danej dôkaznej situácie o účasti obžalovaných M. Z. a E. D. na spáchaných skutkoch kladených im za vinu spôsobom a za okolností uvedených v obžalobnom návrhu nemá žiadne pochybnosti. Na tomto závere sa nič nezmenilo ani po opakovanom vykonaní dôkazov, ktoré na hlavnom pojednávaní vykonal senát prvostupňového súdu v novom zložení. .

.
Na ostatnom hlavnom pojednávaní sa obžalovaný E. D. opätovne k spáchaniu trestnej činnosti v celom rozsahu priznal a odvolal sa na svoje predchádzajúce priznávajúce výpovede z prípravného konania a hlavného pojednávania s tým, že sa už nechce k veci ďalej vyjadrovať. Po ich prečítaní s týmito v celom rozsahu súhlasil a dodal, že neskorší „písomný dodatok k svojim výpovediam“, v ktorom spáchanie trestnej činnosti poprel spravil z dôvodu, že sa snažil upozorniť na skutočnosť, že neboli akceptované jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Vyslovil ľútosť nad tým, že klamal a odvolanie, ktoré podal voči napadnutému rozsudku vzal späť.

.
Hoci obžalovaný M. Z. na ostatnom hlavnom pojednávaní poprel spáchanie skutkov uvedených v bodoch 3/ – 5/ napadnutého rozsudku, najvyšší súd aj tu odkazuje na príslušné časti svojho ostatného rozhodnutia, v ktorých vyslovil, ktorými dôkazmi bol obžalovaný usvedčený aj zo spáchania uvedených skutkov. Tieto dôkazy prvostupňový súd v novom zložení zákonným spôsobom vykonal aj na poslednom hlavnom pojednávaní a nimi bol obžalovaný usvedčený v celom rozsahu. Týmito dôkazmi bol skutkový stav voči obžalovanému M. Z. náležite zistený v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (§ 2 ods. 5 Tr. por.), a preto nebolo v tomto smere potrebné vykonať žiadne ďalšie, obžalovaným navrhované dôkazy. .

.
Aj keď obžalovaný J. P. spáchanie skutkov v celom rozsahu poprel tvrdiac, že okrem nevierohodnej výpovede spoluobžalovaného M. Z. ho z ich spáchania, či už priamo alebo nepriamo neusvedčuje nikto, aj u tohto obžalovaného vykonal súd na hlavnom pojednávaní dokazovanie v rozsahu ako ho ustanovuje § 2 ods. 5 Tr. por. a správne dospel k záveru, že obžalovaný skutky spáchal za okolností a spôsobom ako

je to uvedené v skutkových vetách napadnutého rozsudku.

Zodpovedá stavu vecí, že obžalovaného priamo zo spáchania trestnej činnosti usvedčuje len spoluobžalovaný M. Z.. Iný priamy dôkaz však ani existovať nemôže, pretože obžalovaný si spáchanie skutkov v bodoch 1/, 3/ – 6/ prvostupňového rozsudku objednal práve u obžalovaného M. Z.. Obžalovaný celkom logicky nemal dôvod tak konať v prítomnosti ďalších osôb, pretože ako vyplýva z vykonaných dôkazov (uvedenie mena a adresy poškodeného Ing. J. K., CSc. na papierovom lístku, rozhovory len s obžalovaným Z.) sa vo svojom konaní snažil zachovať istú, podľa neho dostatočnú mieru opatrnosti. Spoluobžalovaný M. Z. však vo svojich usvedčujúcich výpovediach, ako aj ním vyhotovených listinných dôkazoch veľmi podrobne opísal okolnosti, za ktorých a prečo ho obžalovaný oslovil s ponukou na spáchanie týchto skutkov, akým spôsobom naňho vyvíjal nátlak na ich spáchanie, čo mu za to sľúbil, akú legendu mu obžalovaný prikázal použiť pri telefonickom oznámení zavraždenia poškodeného a ako sa vlastne od obžalovaného dozvedel, kto má byť zavraždený a prečo. Obžalovaný M. Z. svojimi výpoveďami a listinnými dôkazmi pritom nielenže usvedčil zo spáchania skutkov spoluobžalovaného J. P., ale aj seba a nebol zistený žiaden logický dôvod, pre ktorý by obžalovaného krivo usvedčoval z tak závažných trestných činov. Odlišné výpovede v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania obžalovaný M. Z. na hlavnom pojednávaní vysvetlil tým, že sa bránil ako vedel.

Obžalovaný J. P. je však zo spáchania skutku v bode 1/ (a súčasne aj skutku v bode 2/) napadnutého rozsudku usvedčený aj nepriamymi dôkazmi, a to výpoveďami svedkov vypočutými na hlavnom pojednávaní alebo ktorých výpovede boli na hlavnom pojednávaní po splnení zákonných podmienok prečítané a listinnými dôkazmi.

Z výpovedí svedkov A. Z. a Z. Z. možno zistiť, že obžalovaný J. P. nahováral aj A. Z. na podpálenie senníka na J., v ktorom boli kone a po zadržení obžalovaného M. Z. bol obžalovaný za jeho manželkou a túto chlácholil, že jej manželovi pomôže, nech nemá žiaden strach, že bude sedieť maximálne tri roky za to, že zabezpečil iba zbraň.

Nepriame dôkazy, či už výpovede svedkov alebo listinné dôkazy svedčia pre záver, že nie je pravdivá obhajoba obžalovaného J. P., že druhá pôžička od poškodeného nebola uskutočnená, a preto nemal motív objednať si u spoluobžalovaného

M. Z. vraždu poškodeného.

.
. Z výpovede svedka JUDr. J. M. na poslednom hlavnom pojednávaní (ale aj v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania) je zrejmé, že obžalovaný J. P. si od poškodeného Ing. J. K., CSc. požičal peniaze aj druhý raz a pri tejto pôžičke bol osobne prítomný. Pamätal si, že časť peňazí bola odovzdaná v igelitovej taške a keď v priebehu dňa telefonoval s obžalovaným a poškodeným, títo mu oznámili, že všetko je v poriadku. Bol požiadaný, aby rovnako ako aj v predchádzajúcom prípade vyhotovil zmluvu o pôžičke, návrh na zriadenie záložného práva a návrh na vklad do katastra. Na týchto bolo potrebné overiť podpisy, čo obžalovaný a jeho manželka aj vykonali. Keď sa obžalovaný s poškodeným stretli, tieto listiny boli poškodenému odovzdané. Po vražde poškodeného mu volal obžalovaný, ktorý sa chcel s rodinou poškodeného stretnúť, pretože bolo zrejmé, že mal od poškodeného požičané peniaze a tieto bolo potrebné vrátiť. .

.
. Pravdivosť výpovede tohto svedka potvrdzujú uvádzané listinné dôkazy. Zo zmluvy o pôžičke z 1. februára 2001, uzavretej medzi obžalovaným a poškodeným vyplýva, že predmetom pôžičky bola suma 11 800 000 Sk, ktoré poškodený v tento deň požičal obžalovanému s tým, že dohodnutá doba vrátenia pôžičky je 1. mája 2001. Zmluvu obžalovaný J. P. podpísal. .

.
. Zo zmluvy o zriadení záložného práva z 30. januára 2001 je zrejmé, že túto uzavreli záložný veriteľ, ktorým bol poškodený a záložca, ktorým bol obžalovaný so svojou manželkou a predmetom záložného práva boli nehnuteľnosti uvedené v tejto zmluve. Uvedenou zmluvou zriadil záložca záložné právo k uvedeným nehnuteľnostiam v prospech záložného veriteľa. Záložné právo slúžilo na zabezpečenie pohľadávky poškodeného vo výške 11 800 000 Sk vzniknutej na základe uzavretej zmluvy o pôžičke. Zo zmluvy bol v prípade riadneho a včasného neuspokojenia pohľadávky záložný veriteľ oprávnený domáhať sa uspokojenia zo zálohu, a to aj vtedy, ak by zabezpečená pohľadávka bola premlčaná. Aj túto zmluvu obžalovaný a jeho manželka podpísali.

.
. Skutočnosť, že obžalovaný J. P. bol v tom čase vo finančnej tiesni a nebol schopný v lehote splatnosti pôžičku vrátiť potvrdil svedok Ing. M. P.. Na hlavnom pojednávaní vypovedal, že rovnako aj jemu obžalovaný dlhoval sumu asi 200 000 švajčiarskych frankov, ktoré mal vrátiť do konca februára 2001 a ktoré doposiaľ

nevrátil. .

.
. Z výpovedí svedkov M. N., J. D., H. D. vyplýva, že obálku s listinnými dôkazmi svedkyni N. odovzdal na uschovanie poškodený a táto ju neskôr dala dcére poškodeného svedkyni J. D..

.
. Na podklade týchto dôkazov súd prvého stupňa správne uzavrel, že obžalovaný J. P. spáchal všetky skutky uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a na stranách 33 a 34 odôvodnenia logicky vysvetlil, akými úvahami sa pri ustálení viny obžalovaného riadil.

.
. Správne a v súlade so zákonom krajský súd postupoval pri úvahách o právnom posúdení konania obžalovaných J. P. a M. Z., keď ich konanie posúdil ako .

.účasníctvo na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, pretože naviedli inú osobu na to, aby úmyselne usmrtila iného a tento čin spáchali v úmysle získať majetkový prospech a obžalovaného M. Z. aj ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, pretože bez povolenia inému zadovážil a prechovával hromadne účinnú zbraň (v bode 1/),

.trestný čin podvodu podľa § 250 podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, pretože na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu (obžalovaný J. P. v bode 2/),

.účasníctvo na trestnom čine poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000, pretože naviedol iného, aby poškodil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú (obžalovaný J. P. v bodoch 3/, 4/, 5/, 6/),

.trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000 a trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000, pretože poškodil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú a bez povolenia vyrábala výbušniny (obžalovaný M. Z.

v bodoch 3/, 4/, 5/, 6/).

Pochybil však súd prvého stupňa pri právnom posúdení konania obžalovaného E. D.. Vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo preukázané, že aj on rovnako ako spoluobžalovaní J. P. a M. Z. naviedol iného (obžalovaného I. G.), aby úmyselne usmrtil poškodeného Ing. J. K., CSc. v úmysle získať majetkový prospech, pretože mu bola prisľúbená finančná odmena. Z tohto dôvodu boli splnené všetky zákonné podmienky pre to, aby aj jeho konanie bolo právne posúdené ako účasť na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001. Nie je správna úvaha súdu prvého stupňa, že u obžalovaného E. D. boli splnené zákonné podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 88 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 majúce vplyv na právnu kvalifikáciu jeho konania.

Podľa tohto ustanovenia na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, prihliadne sa len vtedy, keď pre svoju závažnosť podstatne zvyšuje stupeň spoločenskej nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť. Okolnosť, že obžalovaný naviedol inú osobu, aby úmyselne usmrtila iného s úmyslom získať majetkový prospech je tak závažná, že bez pochybností podstatne zvyšuje stupeň spoločenskej nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť. Svedčí o tom, že obžalovaný E. D. nemal zábrany objednať vraždu poškodeného s cieľom získať za takéto konanie finančnú odmenu. Skutočnosť, že sa obžalovaný vo viacerých štádiách trestného stíhania k spáchaniu trestného činu priznal, bolo ale možné posúdiť ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 33 písm. j/ Tr. zák. .

Krajský súd pochybil aj pri úvahe o výške trestu odňatia slobody, ktorý uložil obžalovanému J. P.. Obžalovanému nesprávne uložil trest odňatia slobody, ktorý presahuje zákonom ustanovenú výmeru a v rámci ukladania súhrnného trestu mu nesprávne uložil aj peňažný trest, ktorý mechanicky prevzal z rozsudku Okresného súdu Trnava 5. decembra 2008, sp. zn. 6 T 36/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2009, sp. zn. 4 To 4/2009. Zákon v ustanovení § 219 ods. 2 Tr. zák. ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere dvanásť až pätnásť rokov. Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. ak súd ukladá peňažný trest, ustanoví pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody až na päť rokov. Náhradný trest však nesmie spolu s uloženým trestom odňatia slobody presahovať zákonom dovolenú hornú hranicu trestnej sadzby. Krajský súd obžalovanému uložil náhradný trest odňatia slobody

vo výmere osemnásť mesiacov a spolu s uloženým trestom odňatia slobody tak obžalovanému uložil trest odňatia slobody o šesť mesiacov vyšší ako je zákonom ustanovená horná hranica trestnej sadzby.

.Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu musí súd vysloviť trest straty čestných titulov a vyznamenaní, straty vojenskej hodnosti, prepadnutie majetku alebo prepadnutia vecí, ak taký trest bol vyslovený už skorším rozsudkom. .

.Najvyšší súd dospel k záveru, že vzhľadom na majetkové pomery, platobné schopnosti obžalovaného a poškodeným uplatnený nárok na náhradu škody krajský súd pri ukladaní súhrnného trestu len mechanicky u obžalovaného prevzal z rozsudku Okresného súdu Trnava z 5. decembra 2008, sp. zn. 6 T 36/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2009, sp. zn. 4 To 4/2009, aj výrok o uložení peňažného trestu.

. Nesprávne postupoval krajský súd aj pri úvahách o náhrade škody. Vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo preukázané kto škodu poškodenému spôsobil ako aj výška spôsobenej škody. Poškodená strana si nárok na jej náhradu uplatnila riadne a včas a v priebehu trestného stíhania pohľadávku postúpila na Ing. M. K.. .

. Pre tieto chyby bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť. Najvyšší súd vo veci za splnenia zákonných podmienok uvedených v § 259 ods. 3 Tr. por. rozhodol pritom sám, pretože nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený.

. Konanie obžalovaného E. D. právne posúdil ako účastníctvo na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. a z dôvodu, .
.že u neho zrušil výrok o vine, v súlade s § 258 ods. 2 Tr. por. zrušil súčasne aj celý výrok o treste a výrok o spôsobe jeho výkonu.

. Na podklade § 259 ods. 3 riadiac sa pritom ustanoveniami § 3 ods. 4, § 23 ods. 1, § 31 ods. 1 Tr. zák., najvyšší súd obžalovaným uložil nasledovné tresty.

.Obžalovanému E. D. prihliadajúc na jeho priznania v úvodnej a záverečnej časti trestného

stíhania podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov a v súlade s ustanovením § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu zaradil do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Aj keď obžalovanému oproti napadnutému rozsudku uložil trest prísnejší, mohol tak spraviť, pretože rozhodoval aj na podklade odvolania krajského prokurátora podaného v neprospech obžalovaného. .

.Obžalovanému J. P. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 uložil úhrnno – súhrnný trest odňatia slobody vo výmere pätnásť rokov a za splnenia zákonných podmienok, na ktoré už podrobne poukázal prvostupňový súd v napadnutom rozsudku obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do tretej nápravno-výchovnej skupiny. Mal pritom na zreteli aj skutočnosti, na ktoré v podanom odvolaní výstižne a podrobne poukázal krajský prokurátor a s ktorými sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil, a preto obžalovanému oproti napadnutému rozsudku uložil prísnejší trest odňatia slobody. Na rozdiel od napadnutého rozhodnutia a názoru krajského prokurátora však najvyšší súd dospel k záveru, že vzhľadom na majetkové pomery obžalovaného, jeho platobné schopnosti uplatnený nárok na náhradu škody, by uloženie peňažného trestu náhradu škody poškodenému zmarilo, a preto tento druh trestu obžalovanému neuložil. .

.U obžalovaného J. P. boli splnené zákonné podmienky aj pre uloženie ochranného dohľadu uvedené v § 76 ods. 1 Tr. zák., a preto mu ho najvyšší súd uložil v strede zákonom ustanovenom rozpätí (§ 78 ods. 1 Tr. zák.). .

. Z dôvodu riadne a včas uplatneného nároku na náhradu škody a skutočnosť, že poškodená Ľ. K. zmluvou o postúpení pohľadávok z 8. marca 2006 previedla na svojho syna Ing. M. K. všetky svoje práva vyplývajúce z predmetu tejto zmluvy a o uplatnenom nároku na náhradu škody vo výške 11 800 000 Sk (391 688,24 eur) nie sú žiadne pochybnosti, najvyšší súd zaviazal obžalovaného J. P. uhradiť Ing. M. K. škodu v uvedenej výške.

. Pretože o nároku na náhradu škody týkajúceho sa náhrady nákladov spojených s pohrebom, pre absenciu ich bližšej špecifikácie nebolo možné rozhodnúť a dokazovanie zamerané na objasnenie tejto otázky by presiahlo potreby trestného stíhania, najvyšší súd

Ing. M. K. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných.

.

Vo vzťahu k obžalovanému M. Z. po splnení prieskumnej povinnosti najvyšší súd nezistil v napadnutom rozsudku žiadne skutočnosti odôvodňujúce postup podľa § 258 Tr. por., a preto jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.

.

Poškodená Ľ. K. riadne a včas uplatnený nárok na náhradu škodu postúpila na svojho syna Ing. M. K., a preto najvyšší súd odvolanie Ľ. K. ako podané neoprávnenou osobou zamietol.

.

Odvolanie obžalovaného J. P. oproti návrhu generálneho prokurátora nezamietol, pretože toto bolo čiastočne dôvodné a bolo mu vyhovené.

.

Riadiac sa týmito úvahami Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia.

.

.P o u č e n i e : **Protí tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.**

.

.V Bratislave 18. januára 2011

.

.

.JUDr. Martin P i o v a r t s y, v. r.

.predseda senátu

.

.

.Za správnosť vyhotovenia: Monika Ivančíková

.

.

.